

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Susan Carlisle

Közel a karácsony

Kate Hardy

Mikulás doktor

Laura Iding

Meg tudsz bocsátani?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Carlisle, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *The Single Dad's Holiday Wish* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

▪ Magyarra fordította: Kiss Klára

© Pamela Brooks, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *Their Christmas Dream Come True* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

▪ Magyarra fordította: Simon András

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

© Laura Iding, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *The Nurse's Brooding Boss* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

▪ Magyarra fordította: Mészáros Éva

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 89. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-087-0

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Carlisle
Közel a karácsony

1. FEJEZET

Dr. Liz Poole a nagy rendezvényterem egyik sarkában állt, és figyelte a többi vendéget. *Semmi keresnivalója itt, elvégre ő nem egy partiarc.* Valójában még mindig ugyanolyan suta az emberi kapcsolatokat illetően, mint fiatal lányként. Ilyenkor hiányzott leginkább a nővére, Louisa, aki minden társaság lelke volt. Jóllehet ő nem jött volna el ide. Túl unalmasnak találta volna.

Liz sem akart eljönni, de Melissa, a recepciós rábeszélte, hogy vegyen részt a karácsonyi partin. Melissa folyton a fülét rágta, hogy többet kellene kimozdulnia, találkoznia kellene emberekkel. Különbösen még remete lesz, egy olyan nő, akinek nincs senkije, csak egy macskákkal teli háza. És Liznek még csak macskája sem volt. Hogy legalább egy időre kifogja a szelet Melissa vitorlájából, úgy döntött, részt vesz az alabamai Decaturban, *a Riverside Country Clubban* rendezett partin.

A partit az egyik helyi vállalkozó szervezte, hogy köszönetet mondjon azoknak az önkénteseknek, akik az elmúlt évben segítettek a fesztiválokon és más hasonló rendezvényeken. Liz – a beosztása függvényében – gyakran vállalt orvosi ügyeletet ezeken az alkalmakon.

Önkéntes munkája mellett tagja volt a sakk- és a könyvklubnak is.

Hogy legyen mit csinálnia, kortyolt egyet rózsaszín szénsavas italából. A vacsorát néhány perc múlva felszolgálják, és amint annak vége lesz, olajra léphet. Már a gondolattól is, hogy a vacsoránál az asztalszomszédjaival beszélgetnie kell, émelygés fogta el. Kétségbeesetten nézett körül, lát-e valakit, aki mellett helyet foglalhatna. Miért hagyta rábeszélni magát, hogy eljőjön ide? Melissa érvei csengtek a fülében. „Mert ez előnyt jelent a munkahelyeden, és a közösségnek is tevékeny tagja leszel. Többet kell kimozdulnod.” A barátnőjének kétségtelenül igaza van, de ez nem vigasztalta Litz.

Éppen a minap mondta neki az anyja, hogy nem kellene így magába zárkóznia. Talán örülne, hogy ő ma este eljött ide. Liz egyre nehezebben tudott megfelelni az anyjának, aki a szeretetével és az ügybuzgalmával néha valósággal megfojtotta.

A helyi önkéntes szervezet elnöke megkocogtatta a poharát, hogy felhívja magára a figyelmet. – Szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki ma este megjelent – kezdte. Egyenesen Lizre nézett. Valószínűleg meglepődött, hogy itt látja, hiszen a lány határozottan visszautasította a meghívást, amikor előző nap telefonon invitálta, ahogy az évek során oly sokszor. – Szeretnénk megköszönni az elmúlt évben a közösségért tett szolgálataikat, és reméljük, hogy továbbra is segíteni fognak – folytatta a férfi. – Szeretném emlékeztetni önöket, hogy alig két hét múlva kerül sor a hagyományos karácsonyi flotta futamra a folyón, és arra kérném azokat, akik segítenének, hogy vacsora után maradjanak még néhány percre. És most már a büfé is megnyitott!

Liz felsóhajtott. Ennyit arról, hogy hamar leléphet. A flotta futam szervezőinél jelentkezett orvosi szolgálatra. Kedvetlenül beállt a büfé előtti sorba két férfi közé. Az egyik egy idősebb, nagy hasú, vörös orrú úr volt. A lány kurtán rámosolygott, majd a mögötte álló magas férfira pillantott, aki egy másikkal beszélgetett. Kellemes hangja volt. Meleg és bársonyos.

A kerek étkezőasztalokat piros terítővel és zöld fenyőágakkal díszítették, ami arra emlékeztette Litz, hogy neki is el kellene kezdenie a karácsonyi készülődést. Az apja négy évvel ezelőtti és a nővére alig több mint egy évvel ezelőtti halála óta az ünnepi időszak már nem volt olyan, mint régen.

Valaki hátulról meglökte, Liz megingott, majdnem elesett, de egy erős kéz megragadta a karját. A lány teste enyhe bizsergéssel reagált az érintésre.

– Sajnálom. Minden rendben? – hallotta a mély hangot, amely néhány másodperccel ezelőtt olyan kellemesnek talált.

Liz érezte a férfi kezének melegét a blúza anyagán keresztül.

– Minden rendben.

– Biztos? – A férfi rászegezte zöld szemét. – Tényleg nem állt szándékomban fellökni.

– Jól vagyok.

A férfi körülbelül annyi idősnek tűnt, mint ő, legalább százkilencven centi lehetett, amit Liz átlagon felüli magasságú nőként nagyra értékelt. Annak idején az iskolában állandóan tréfák céltáblája volt a termete miatt, és tudta, hogy sok fiú emiatt nem akart vele randizni. Ráadásul strébernek tartották, így a középiskola nem igazán volt élvezetes számára. Louisa akkoriban mindig kiállt mellette, de ő nincs többé.

– Ennek örülök. Úgy tűnik, nem tudok egyszerre beszélni és járni. Vagy csak nem nézek a lábam elé.

A férfi lefegyverző mosolya láttán valószínűleg bármelyik rendőrnő elengedte volna a gyorshajításért kiszabott bírságot. Jól állt neki a hullámos szőke haj, amelyet oldalt rövidebbre vágatott, mint felül. Olyan frizura, amely gyakorlatilag arra készíti a nőket, hogy beletúrjanak az ujjaikkal.

Ó, istenem, tényleg elment az esze!

A férfi előremutatott.

– Jobb, ha megyünk, mert az emberek mögöttünk már türelmetlenek.

Liz sietve elindult.

A mögötte álló pár lépéssel férfi utolérte.

– Egyébként a nevem Carter Jacobs. – Kinyújtotta kezét a lány felé.

– Liz Poole.

– Örülök, hogy megismertem. – A férfi elvigyorodott.

– Hasonlóképpen.

Tényleg sármos fickó! Liz továbbment.

– Gyakran jár ilyen rendezvényekre? – érdeklődött Carter.

Liz nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon.

– Hogy őszinte legyek, ez az első ilyen alkalom.

– Nekem is. Még eléggé új vagyok a városban.

– Isten hozta Decaturban! Remélem, tetszik itt.

– A nagyszüleim itt éltek, így ismerem a környéket.

– Én pedig itt nőttem fel.

– Akkor bizonyára mindent tud, ami a városban történik.

A férfi egyenesen Liz szemébe nézett. A lány érezte, hogy elpirul. Ez a fickó flörtöl vele?

– Ó, nem is tudom.

Carter körülnézett a teremben.

– Gyakran vállal önkéntes munkát?

– Évente háromszor vagy négyszer. Általában olyan eseményeken, ahol orvosokra is szükség van.

– Maga orvos? – A férfi meglepettnek tűnt.

– Fül-orr-gégész vagyok.

– Fül-orr-gégész? A fiam gyakori vendég a kollégáinál, bár az apja maga is belgyógyász.

– Maga is orvos vagy! Kicsi a világ. – Liz most már elemében érezte magát.

– Miért nem találkoztunk még soha? Voltam már néhány itteni rendezvényen.

– Az utolsó két alkalommal ügyeletben voltam.

Carter kikezdett volna vele? Még ha nem is, jó érzés volt, hogy felfigyelt rá. Már ezért is megérte eljönni ide ma este, minden fenntartása ellenére.

Liz kivett egy tányért a kupacból, és végigsétált az asztalok előtt. Carter követte, de a lány jóval előbb végzett, mint ő. Mivel nem akarta azt a benyomást kelteni, hogy feltételezi, a férfi melléje akar ülni, Liz keresett magának egy helyet. Egy ismerős nő intett neki, és ő letelepedett az asztalánál az utolsó szabad székre. Látta, hogy Carter feléje pillantgat, mielőtt a terem hátsó részébe indul.

Carter felhúzta a kabátja cipzárját, amikor kilépett az épületből. A közeli Tennessee folyó felől érkező

csípős szélben még hidegebbnek érezte a decemberi estét.

A parkoló szinte üres volt, kivéve a terepjáróját és egy kisautót. Ahogy a kocsija felé tartott, látta, hogy a másik jármű volánja mögött ott ül az a csinos nő, akivel a büfé előtti sorban beszélgetett. A nő tanácstalannak tűnt.

Az autója furcsa, sercegő hangot hallatott, mire Carter lelassított. Megint ez a hang. Megkerülte a kocsit, és előlről közelítette meg, hogy a lány láthassa. Felemelte a kezét, majd intett neki, hogy húzza le az ablakot. Liz pillanatnyi habozás után engedelmeskedett.

– Nem akartam megijeszteni. Segíthetek?

– Nem tudom, mi a baj. Egyszerűen nem indul – mondta a nő frusztráltan. – Idefelé még minden rendben volt.

– Próbálja újra! – javasolta Carter, remélve, hogy tud segíteni.

Ugyanez a sercegés. Liz várakozóan nézett rá. Carter megrázta a fejét.

– Nem az akkumulátorral van a baj, de attól tartok, hogy ez minden, amit mondhatok. Sokkal jobb orvos vagyok, mint amilyen autószerelő.

– Köszönöm a segítséget. Telefonálok, hogy szállítsák el az autót.

– Túl hideg van ahhoz, hogy itt várakozzon.

– Akkor visszamegyek az épületbe. – Liz a táskájáért nyúlt.

– Az imént láttam, hogy már bezárták. Már a cateringesek is elmentek. Nem hagyhatom itt egyedül.

– Semmi baj. Nem tarthat soká, amíg az autómentő ideér.

A lány talán fél tőle? – tűnődött Carter. Elvégre a korábbi rövid beszélgetésüket leszámítva idegen a számára.

– Megvárom magával az autómentőt.

Cartert néhány lépést hátrált, hogy a lány zavartalanul telefonálhasson.

– Értem. Ilyen sokára érnek ide? – mondta Liz épp a mobiljába, majd nem sokkal később befejezte a hívást.

Carter együttlérzően grimaszolt.

– Ez nem hangzott túl jól.

Liz a telefont a táskájába dobta.

– Több mint egy óra, mire ideérnek. – Aggódva bámulta a sötét épületet.

– Nem kéne egyedül várakoznia, későre jár. Holnap iskola, ezért a bétiszitteremnek hamarosan haza kell mennie. Tudom, hogy nem ismerjük egymást jól, de szeretném, ha hazavihetném. Csak előbb be kell ugranunk hozzám.

Liz megrázta a fejét.

– Erre semmi szükség. Inkább itt maradok a kocsiban, és bezárom az ajtókat.

– És közben lefagy a keze-lába. – Ennyire ijesztő biztosan nem lehetek, gondolta Carter. – Jöjjön, nagyon hideg van! Esküszöm, rendes ember vagyok. És jobban ismer, mint az autómentő sofőrjét.

2. FEJEZET

A lány bizonytalanul az ajkába harapott.

- Nem is tudom.
- Szóval ismeri az autómenő sofőrjét?

A lány elmosolyodott.

- Nem, nem ismerem.

– Nézze, ennél jobban ismer engem. Esetleg van valaki, akit fel tud hívni, és az illető pár percen belül itt lehet?

Carter titkon a karórájára pillantott. Sürgősen el kellene indulnia.

– Nem igazán. Az anyám ma este nincs otthon, és a recepciósom harminc percre lakik innen.
– Akkor jöjjön velem! Nincs más választása. Ha ettől jobban érzi magát, felhívhat valakit, és elmondhatja, ki vagyok, és hová megyünk. A mobiltelefont hagyja végig bekapcsolva!

Liz mély levegőt vett, és még egyszer szemügyre vette a bezárt épületet.

- Felhívom a recepcióunkat.

Carter végighallgatta, ahogy a lány elmagyarázza a helyzetét.

- Melissa szeretné a címét.

A férfi megmondta.

- Igen – szólt most Liz a telefonba.

Ha nem lett volna olyan gyöngye a világítás, akkor Carter biztos állította volna, hogy a lány elpirult. Mit kérdezett tőle Melissa?

– Hívlak, amint hazaértem. Ígérem. – Liz bontotta a vonalat, felkapta a táskáját, kiszállt a kocsiból, és bezárta az ajtaját. – Útközben felhívom az autómentőt, és megmondom nekik, hova vigyék el a kocsit. Nem lakom messze, úgy húsz percre innen.

- Az én házam kicsit messzebb van, de csak egy percre állunk meg ott.

Carter terepjárója felé sétált.

Liz tétovázott.

- Még mindig vannak kétségeim. Borzasztóan kellemetlen, hogy a terhére vagyok.
- Nincs a terhemre.

Carter kinyitotta a kocsiját, és nyitva tartotta neki az utasoldali ajtót, amíg Liz be nem szállt.

Néhány perccel később már az autópályán voltak. Liz hívta az autómentőt, utána kínos csend telepedett rájuk. Carter vetett egy oldalpillantást a lányra, és látta, hogy olyan feszülten ül, mintha bármelyik percben ki akarna ugrani a kocsiból.

Már amikor először megpillantotta, feltűnt neki a magassága. Nagyon hosszú lábai voltak, alkalmasak rá, hogy átkulcsolja velük egy férfi derekát. Hoppá, nem lenne szabad ilyesmire gondolnia egy olyan nővel kapcsolatban, akit gyakorlatilag nem is ismer! Olyan régen szexelt már, hogy elment az esze?

A lány bizonytalannak tűnt, amikor hátba taszította a büfé előtti sorban. Valójában meglepte, hogy egyáltalán szóba állt vele.

- Pontosan hol lakik?

– Ridgewoodban. Arrafelé, és ott majd jobbra kell fordulni. – Liz észak felé mutatott egy nagyobb autópálya-kijárat felé.

- Akkor nem vagyunk olyan messze egymástól. Én Mooresville-ben lakom.
- Hallottam róla, de még sosem jártam ott.

Carter érezte, hogy a lány őt nézi.

– A folyó túloldalán van, nem messze az autópályától. Hamar odaérünk. Utána hazaviszem, ígérem.

Liz ismét hallgatásba merült. Valami a viselkedésében arra enged következtetni, hogy még soha

nem ment el ismeretlen férfival sehová, gondolta Carter. Nem tűnt olyan nőnek, aki a bárókban szed fel pasikat. Inkább gyanakvó másokkal szemben, mintha túl sokszor bántották volna meg.

Carter megállapította, hogy a lánynak sötétbarna haja és sötét, kifejező szeme van. Határozottan csinos, semmi ok rá, hogy kerüljék a férfiak. Ő is szívesen közeledne hozzá, ha kapcsolatot keresne. De nem keres. Erről a volt felesége gondoskodott. Most már csak nyugalomra és biztonságra vágyik, és mindkettőt megtalálta a fiával, Ryannel. De vajon tényleg rossz lenne újra együtt lenni olyasvalakivel, akivel nem csak a legújabb képregényekről lehet beszélgetni?

Áthajtottak a hídon, és Carter többször is a lányra sandított. Inkább a vezetésre kellene koncentrálnia!

– Hol van a praxisa?

– A városközpontban a kórház közelében, az egyik régi téglapépületben, amelyet nemrég felújítottak.

– Ismerem a helyet. Az én praxisom körülbelül egy mérföldre onnan van. Nehéz elhinni, hogy még sosem találkoztunk.

– Előfordul az ilyesmi.

Liz ismét hallgatásba burkolózott.

– Mindjárt ott vagyunk. – Carter lekanyarodott az autópályáról, és nem sokkal később elhaladtak a Mooresville-t jelző tábla mellett. Lizre pillantott, és látta, hogy érdeklődve hajol előre, és a szélvédőn keresztül figyeli a házakat. – Nem sokat látni, mert itt nincs közvilágítás – mondta a férfi. – Nappal kell idejőnnie. Megéri.

– Valamikor talán megteszem. De miért itt él, és nem a városban, ahol dolgozik?

– Amikor a nagyszüleim Floridába költöztek, megvettem tőlük a házat. Azt akartam, hogy a fiam olyan helyen nőjön fel, ahol a szomszédok ismerik egymást. – Carter halkán felnevetett. – Lehet, hogy egy kicsit túllőttem a célon. A hely tényleg kicsi, de az emberek határozottan odafigyelnek egymásra.

– Ami biztonságos egy család számára. Mit fog gondolni a felesége, ha egy idegen nővel állít be?

– Elváltam. Négy éve.

És Carternek ezt minden egyes év elteltével egyre könnyebb volt kimondania.

– Sajnálom.

Carter nem sajnálta. Ryant leszámítva a házassága maga volt a pokol. Hiba, amit nem akar megismételni. A kocsival megkerülte a piacteret, először jobbra fordult, majd rögtön balra, és megállt a háza mögötti kavicsos parkolóban.

– Milyen szép!

Liz a nyakát nyújtogatta, hogy az oldalablakon keresztül szemügyre vegye a kétszintes épületet.

Carter vigyorgott.

– Én magam is odavagyok érte. Még akkor is, ha az évnek ebben az időszakában kicsit húzós, és sok a tennivaló. Ahogy a nagyszüleim öregedtek, egyre nehezebb volt rendben tartaniuk a házat. De én most apránként mindent felújítok. – Kinyitotta az ajtót. – Csak néhány perc. Szeretne bejönni, vagy inkább itt vár?

– Itt várok.

– Oké.

Carter kiszállt, és becsapta a kocsiját.

Liz figyelte, ahogy a férfi a hátsó lépcsőhöz siet. Csak a kétségbeesés készíthette arra, hogy elmenjen egy idegennel. Vagy egy majdnem idegennel. Elvégre Carter nem lehet túl rossz ember, ha ezen a környéken lakik.

Ismét a házra nézett, egy fehérre festett, zsindeletetős épületre, amely becslése szerint legalább százéves lehetett. Magas ablakai voltak, amelyeken keresztül fény hullott a farácsos verandára.

Ahogy ígérte, Carter gyorsan visszatért egy takaróba bugyolált kisfiúval a karján. Egy fiatal lány követte. Liz hátrafordult, és figyelte, ahogy Carter a gyerekülésbe ülteti a kicsit. A gyerek, akiről sejteni lehetett, hogy egy nap majd nagyon fog hasonlítani az apjára, figyelmesen vizsgálgatta

Lizt.

Carter mintha megérezte volna a gyerek kíváncsiságát, a lány felé nézett.

– Ryan, ő dr. Poole. Egy új barátom. Nem indult el a kocsija, ezért hazavisszük.

– Helló, Ryan, örülök, hogy megismerhetlek! – Liz a megnyugtató, beteg gyerekeknél jól bevált mosolyát villantotta fel.

– Szia – válaszolta a kisfiú rövid habozás után.

– Kapcsold be az öved, Ryan! – Carter becsukta a hátsó ajtót, és beült a volán mögé. A kisfiú engedelmeskedett. A kamasz lány beszállt mellé. – Liz, ő itt Betsy, a bébiszitterem.

Liz megfordult a székében, hogy megnézhesse a lányt.

– Helló!

Betsy szégyenlősen elmosolyodott.

Lizt saját egykori önmagára emlékeztette.

– Oké, indulhatunk? Betsy, először téged teszek ki, majd Lizt. Aztán vissza az ágyba, Ryan!

– Ki kellett rángatnia az ágyából? – kiáltott fel Liz. – Nagyon sajnálom. Várom kellett volna a kocsimban.

– Nem probléma. – A férfi megveregette Liz vállát, de gyorsan visszahúzta a kezét. Ennek ellenére az érintés bizsergést keltett a lányban. – Még nem aludt, és egy hatalmas kalandnak tartja az egészet.

– Apu, vehetünk visszafelé fagyit? – kérdezte a kisfiú.

Carter halkán felnevetett. Liznek tetszett a hangja.

– Azt hiszem, egy kicsit késő van a fagyfalthoz. Mit szólnál egy forró csokihoz, mielőtt visszabújsz az ágyba?

A kisfiú láthatóan elgondolkodott a javaslaton.

– Oké – mondta aztán. – De jobban szeretem a fagyfalatot.

Carter ismét felnevetett.

– Én is – ismerte el, és befordult egy mellékutcába. A második felhajtó előtt megállt. – Köszönöm szépen, Betsy. Majd hívlak, és megbeszéljük, hogy mikor tudsz Ryanre vigyázni az ünnepek alatt.

– Oké – felelte a lány halkán.

– És ne felejtsd megmondani a szüleidnek, hogy szívesen látjuk őket a szombat esti karácsonyi rendezvényünkön! Hamarosan találkozunk.

– Szia, Betsy! – szólt Ryan.

– Szia! – A lány kiszállt a terepjáróból.

Carter megvárta, amíg belép a házba, majd indított.

– Nagyra értékelem a taxiszolgálatát – biztosította Liz a férfit.

– Betsyt úgyis haza kellett volna vinnem. Maga az, akinek várakoznia kellett, hogy hazajusson.

– Nem volt más választásom. – Liz ijedten elhallgatott. Hogy tehetett ilyen durva megjegyzést?

– Nagyon sajnálom. Nagyon hálátlanul hangzott.

A férfi oldalról rásandított.

– Ne aggódjon, nem szívtam mellre! – Aztán belenézett a visszapillantó tükörbe. – Milyen volt a mai este, Ryan?

– Tévét néztünk, és pizzát ettünk. Szereted a pizzát?

– Tudod, hogy igen.

– Én őt kérdeztem.

Liz megfordult, és látta, hogy a kisfiú rámutat.

– Igen, nagyon is.

– Milyen fajtát? – akarta tudni a gyerek.

– Majdnem mindegy, de lehetőleg sok szalámival. És te?

– Sok sajttal – válaszolta Ryan olyan lelkesen, hogy a lánynak mosolyognia kellett.

– Nem szívesen szakítom félbe a beszélgetést – szólt közbe Carter mosolyogva –, de tudnom kell, hová megyünk.

Visszafelé hajtottak a város felé.

– A harmadik lámpánál forduljon jobbra!
Tíz perccel később megálltak a lakótelep zárt kapuja előtt. Carter beütötte a lány által megadott kódot. A házához képest itt minden furcsán sterilnek tűnt.

– A harmadik épület jobbra.
Carter megállt az épület előtt, és leállította a motort.

– Elkísérem az ajtóig.
– Erre nincs szükség. Ne hagyja egyedül Ryant! – Liz elővette a táskájából a kulcsait. – Még egyszer köszönöm, hogy hazahozott. Mennyivel tartozom?
A férfi hátrált, mintha megütötték volna.

– Semennyivel.
– Valahogy meg szeretném köszönni. Van kedve Ryannel eljönni velem pizzázni szombaton?
– Ó, igen – hangzott a hátsó ülésről.

De Carter megrázta a fejét.

– Jól hangzik, de attól tartok, nem lehet.
Liz csalódottságot érzett. Visszautasították. Nem kellett volna ennyire fájni, de fáj.

– Van egy környékbeli esemény, amelyen mindkettőnknek ott kell lennünk. Miért nem jön el maga is? Ryan és én örülnénk, ha a vendégünk lenne.
Ezt nem teheti. Mit gondolnának az emberek? Gyanút fognának, hogy Carterrel van.

– Igazából én akartam meghívni magát.
– Ez egyfajta karácsonyi hagyomány. Először büfé és grillezés a környékbelieknek, aztán aki akar, megnézhet néhány régi házat meg a templomot. És az emberek közben karácsonyi dalokat énekelnek. Szerintem tetszeni fog.

Jobban hangzott, mint gondolta, és Liz nagyon szerette volna látni Mooresville-t világosban is.

– Nem is tudom. Nem akarok a terhére lenni.
– Nem lesz a terhemre, ígérem – biztosította Carter. – Sokan lesznek olyanok, akik nem Mooresville-ben élnek. Jöjjön el, nem fogja megbánni!

– Hozzak valamit? – Tényleg azt fontolgatja, hogy részt vesz ezen az eseményen?
– Ha ettől jobban érzi magát, akkor hozzon. Ha úgy dönt, hogy eljön, délután három körül itt kell lennie. Korán eszünk, hogy elpakolhassunk, mielőtt elkezdődik a program.

– Majd még meggondolom. De lehet, hogy dolgoznom kell. Még egyszer köszönöm, hogy hazahozott. – Liz kiszállt a kocsiból. – Viszlát!

Carter elhajtott. Ez az este egészen másképp alakult, mint képzelte. Meglepődve konstata, hogy tetszik neki.

3. FEJEZET

Másnap reggel Liz még mindig paff volt, amiért vette a bátorságot, és meghívta Cartert meg Ryant a pizzázni. Egyáltalán nem vall rá a dolog. De köszönetet akart mondani a férfinak, amiért segített neki. Impulzív ötlet volt.

Viszont még furcsább volt, hogy komolyan fontolgatta, elmegy arra a mooresville-i rendezvényre. Viszont akarta látni Cartert. Régen találkozott már olyan férfival, aki érdekelte volna.

Amint kinyitotta Melissa kocsijának utasoldali ajtaját, a barátnője, aki a lila ápolónői köpenyéhez illően rózsaszín csíkokat festett a hajába, kérdezősködni kezdett:

– Szóval szereztél egy nemes lovagot.

Liz megrázta a fejét, és beszállt a recepció kocsijába.

Melissa elvigyorodott.

– Nem megmondtam, hogy jót tesz neked, ha elmész abba a buliba? Gyerünk, elő a részletekkel! Azt mondtad, hogy jóképű. Pontosan mennyire jó?

– Magas...

– Ugyan már! Tudsz ennél jobbat is. Álmodozó szeme van? Feszés feneked? – Melissa oldalt pillantott, és jelentőségteljesen felvonta a szemöldökét. – Nagy keze?

Liz nevetett.

– Nos?

– Oké, igen, ez mind.

– Húha! Jól csináltad! – kiáltott fel elismerően Melissa.

– Egyáltalán nem történt köztünk semmi!

– De ki mondta, hogy ennek így is kell maradnia?

– Csak hazavitt, ennyi az egész. És meghívott a lakóhelyén egy eseményre szombaton, de nem tudom, hogy elmegyek-e.

Szerencsére éppen megálltak a piros lámpánál, mert Melissa bosszúsan nézett Lizre.

– Megőrültél? Persze hogy elmész arra a... arra az izére, és a pasas rájön, milyen nagyszerű vagy, és mielőtt észbe kapnál, máris fülig szerelmesek vagytok egymásba.

– Abba kéne hagynod, hogy romantikus regényeket olvasol ebédszünetedben – válaszolta Liz.

– Neked meg végre hinned kellene abban, hogy van valaki, aki boldoggá tud tenni. Mutasd meg az anyukádnak, hogy te is ugyanolyan különleges vagy, mint a nővéred volt.

Ami persze badarság, gondolta Liz. Még élen emlékezett arra, hogy gyakorlatilag láthatatlanná vált, amint Louisa megjelent a közelében. A nővére mindig is a figyelem középpontjában állt – vagy gondoskodott róla, hogy úgy legyen. Liznek nem volt ezzel semmi gondja, mert Louisa-nak köszönhetően őt is elfogadták a többiek. A nővére nélkül nemigen tudott közeledni másokhoz. Ha szombaton valóban elmegy arra a partira, teljesen egyedül lesz. Nyugtalanító gondolat.

Nem sokkal az ebédszünet előtt megcsörrent Liz telefonja. Egy bizonyos dr. Jacobs akar beszélni vele, közölte a telefonközpontos.

Carter! Liz remegő ujjakkal vette fel a kagyló.

– Dr. Poole?

– Igen.

– Én vagyok az, Carter. Csak meg akartam győződni róla, hogy gond nélkül eljutott a munkahelyére.

Liz megköszöri a torkát. Nagyon kedves a férfitől, hogy rákérdezett.

– Köszönöm, igen. Ma reggel a recepciósom vett fel.

– Remek. És az autóját elszállították?

– Igen. – Liz nem volt hozzászokva ennyi figyelmességhez. Kedves, de egyben nyugtalanító is.